

Izabela Lewańska

Stanisław Kolbuszewski

Rocznik Towarzystwa Literackiego imienia Adama Mickiewicza 1, 122-123

1966

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

STANISŁAW KOLBUSZEWSKI
(1901-1965)

Profesor dr Stanisław Kolbuszewski był wieloletnim członkiem Towarzystwa Literackiego im. Adama Mickiewicza - przewodniczącym Oddziału Wrocławskiego w pionierskim okresie 1945-1949, w ostatnich dziesięciu latach przed śmiercią czynnym i zasłużonym w pracach Oddziału Opolskiego.

Urodził się w Przemyślu w 1901 roku. We Lwowie złożył egzamin dojrzałości, studia wyższe odbywał na Uniwersytecie Warszawskim i Poznańskim, gdzie w r. 1925 osiągnął stopień doktora filozofii, a w 1930, po paroletnim pobycie w Paryżu jako stypendysta W. R. i O. P., habilitował się z historii literatury polskiej.

W roku 1934 objął Katedrę Literatur Słowiańskich na uniwersytecie w Rydze, został tu mianowany profesorem zwyczajnym (1938), wykładał do roku 1945. W czasie okupacji niemieckiej był aresztowany i przez rok osadzony w więzieniu.

Od 1 grudnia 1945 roku przystąpił do organizowania katedry literatury polskiej na Uniwersytecie Wrocławskim. W latach 1945-49 był kierownikiem Instytutu Historii Literatury Polskiej, a po reorganizacji kierownikiem Zakładu Literatury Polskiej XIX wieku. Był członkiem - założycielem Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego i przewodniczącym Oddziału I w okresie 1948-53.

W roku 1949 związał się z powstającą we Wrocławiu Wyższą Szkołą Pedagogiczną i organizował tu katedrę literatury polskiej. W latach 1956-59 kierował WSP jako rektor. Dostrzegając możliwości rozwoju uczelni i rolę jaką ona może spełnić na przastarych ziemiach piastowskich, był zwolennikiem przeniesienia jej do Opola. Tu w Opolu rozwinął pełną dynamizmu działalność nadając jej trwałe formy. Wiązał swe badania naukowe, prace Katedry Literatury Polskiej i całej WSP z życiem kulturalnym środowiska. Interesował się żywo teatrem, prasą, radiem. Był współzałożycielem i pierwszym prezesem Opolskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk (1955), redaktorem-założycielem jego pisma - "Kwartalnik Opolski" (1957). Przyczynił się do ukonstytuowania Instytutu Śląskiego, z którym żywo współpracował, włączając młodych naukowców do badań nad przyszłością i terażniejszością Opolszczyzny.

Był inspiratorem wielu poczynań, pracował ofiarnie, z pasją wkładał w to serce i zapak, i.głębokie zaangażowanie. Miał ambicje uczynienia z Wyższej Szkoły Pedagogicznej i Opola prawdziwie tywych ośrodków kultury.

Cześć jego pamięci.

I z a b e l a   L e w a ń s k a